

Helen FitzGerald

Mijn laatste bekentenis

Vertaald door
Wim Scherpenisse

Anthos | Amsterdam

I

Tips voor reclasseringsambtenaren:

- 1 Smokkel geen heroïne de gevangenis in.
- 2 Drink geen wodka om je stress te verlichten.
- 3 Ga niet tongzoenen met een collega om je vriend jaloers te maken.
- 4 Snuif geen speed.
- 5 Zorg dat je niet vaker met moordenaars praat dan met je zoontje.
- 6 Nodig geen crackverslaafde cliënten uit op een feest.

Als er een beginnerscursus voor aspirant-gehuwden had bestaan, zou mijn trouwdag misschien wel de mooiste dag van mijn leven zijn geweest. Ik zou een stralende bruid zijn geweest in mijn nauwsluitende, van onderen breed uitwaaiende jurk met geborduurde bloemen op het lijfje. Robbie zou breed grijnzend voor me uit hebben gelopen in zijn stoere kilt van de Donald-clan met het minuscule tasje erop, zijn haar in jarenvijftigstijl stijf van de lak, terwijl in de zak van zijn overhemd een motortje op batterijen snorde. Misschien zou hij rozenblaadjes over onze vrienden en familie hebben uitgestrooid, begeleid door een luid en duidelijk ‘Shit’, een kreet die ik hem per ongeluk had geleerd. En Chas zou mijn sluiertje hebben opgetild en me op mijn mond hebben gekust, zodat ik de gelukkigste bruid van de hele wereld zou zijn geweest.

Ik had met een waas van ontroering voor mijn ogen naar Chas moeten kijken terwijl die een toespraak hield en op ons toostte. Maar nu drukte iemand me tegen de grond en tastte ik in het donker rond als een tweede Clarice Starling.

Ik had met Chas moeten dansen. Nu moest ik toezien hoe het leven uit hem wegvloede en gilte ik dat iemand een ambulance moest bellen... Snel, bel het alarmnummer...

Ik had aan mijn champagne moeten nippen. Nu lag ik doodsbang te snikken.

Allemaal mijn eigen schuld. Want ik was zo dom geweest in de eerste paar weken van mijn nieuwe baan alles te doen wat een reclasseringsambtenaar nu juist nooit mag doen.

In de twee jaar voordat ik reclasseringsambtenaar werd, had ik van alles in mijn leven veranderd. Ik had mijn baan opgegeven om me te concentreren op de opvoeding van mijn zoontje Robbie. Ik had toegekeken hoe hij leerde kruipen, lopen, praten en ravotten met mijn vriend Chas totdat die twee over de grond rolden van het lachen. Maar bovenal had ik een heerlijke duik genomen in het rijk der beminden.

Ik dronk elke ochtend in bed prinsheerlijk een kop koffie terwijl Chas naast me weer in slaap viel. Ik genoot ervan om samen met hem achter de kinderwagen te lopen in de shabby winkels waar we vaak rondhingen. Chas en ik duwden om beurten tegen de schommel in het park, bliezen gekke figuren van de bubbels in het bad, lazen Robbie verhaaltjes voor en bleven naast hem liggen tot hij in slaap viel.

En Chas en ik raakten elkaar aan. We konden niet van elkaar afblijven. Ik kon maar niet genoeg krijgen van de man die ik zoveel jaren op afstand had gehouden.

In het begin leefden we alle drie van de liefdadigheid van mijn ouders. In een zonnige septembermaand, toen ik helemaal aan de grond zat, haalden zij de belangrijkste spullen uit

mijn flat naar hun huis en vlijden zich als een donzen dekbed om me heen tot ik mezelf weer zou kunnen redden. Ze zetten me op het spoor van regelmaat, goed eten, lichaamsbeweging en frisse lucht en ontmoedigden drinken, impulsiviteit, zelfhaat en schuldgevoel. Mijn dagindeling werd dezelfde als die van Robbie. Na een verkwikkende slaap lepelde ik 's ochtends het eten naar binnen dat mijn ouders voor me neerzetten. Halverwege de ochtend ging ik wat in het park rondkuieren. Tussen de middag slurpte ik mijn moeders zelfgemaakte soep naar binnen. 's Middags deed ik een dutje, voor het avondeten maakte ik weer zo'n kalm wandelingetje en daarna verorberde ik een uitgebalanceerde warme maaltijd. Een poosje later ging ik in bad en vervolgens naar bed. In het begin verveelde ik me te pletter. Geen alcohol, geen feesten, geen vrienden, collega's, beslommeringen en roddels. Alleen de kalmerende aanwezigheid van Chas en mijn ouders. Maar al snel zag ik in dat die verveling in werkelijkheid ontspanning en een goede gezondheid betekende, en besepte ik dat die dingen me langzamerhand de weg wezen naar gelukkig zijn.

Eerst kwam Chas alleen op bezoek, later bleef hij ook wel eens slapen. Hij was een paar jaar geleden uit de gevangenis ontslagen, waar hij een straf had uitgezeten wegens mishandeling van een pedofiel, toevallig ook de stiefvader van Sarah, mijn beste vriendinnetje van vroeger. Die man had jarenlang het leven verwoest van kinderen tot wie hij onbelemmerd toegang had. Bijna had hij ook het mijne verwoest, en bij Sarah was het hem helemaal gelukt. Het was in mijn ogen verschrikkelijk dat Chas zo streng gestraft was.

Chas was vrijgelaten op voorwaarde dat hij tijdelijk weer bij zijn ouders in Edinburgh zou gaan wonen. Dat waren deftige, serieuze mensen, die wilden dat hij zijn leven een nieuwe wending gaf, een vaste baan en een nieuwe vriendin zocht. Rebels als altijd bleef hij schilderen en pendelde hij zo vaak hij kon op en neer naar mijn huis.

Toen zijn proeftijd voorbij was en hij dus weer kon wonen waar hij wilde, vroeg ik hem bij me in te trekken. Hij nam afscheid van zijn bezorgde ouders en stond met twee grote koffers op de stoep. Daarna vertrok hij elke ochtend naar het atelier dat hij had gehuurd bij een stel beeldhouwers in Hillfoot, en daar maakte hij de hele dag schilderijen naar schetsen die hij op zijn wereldreizen had getekend. Na onze tijd als huisgenoten op de campus was hij jarenlang al tekenend kriskras van continent naar continent gereisd, maar toen hij terugkwam en we iets met elkaar kregen, hield hij die schetsen bij me weg. Het moest een verrassing blijven, zei hij. Hij zou ze me laten zien als er ooit een expositie van hem kwam.

Het duurde lang, maar uiteindelijk verzoende ik me met de dood van mijn beste vriendin Sarah. Als ik aan haar dacht, werd haar naam altijd voorafgegaan door de woorden 'die arme'. Die arme Sarah had een afschuwelijke jeugd gehad. Die arme Sarah kon niet zwanger worden. Die arme Sarah werd bedrogen door haar man Kyle en haar beste vriendin – dat was ik dus.

Die arme Sarah maakte zich van kant.

Maandenlang werd ik elke ochtend wakker met een wee gevoel in mijn maag en het gezicht van die arme Sarah zwevend boven mijn bed, maar nu begon ik me beter te voelen. Ik vond dat ik alles had wat een jonge vrouw zich maar kon wensen. Ten eerste een mooi, gezond zoontje van drie dat rijmpjes maakte op de wijs van de Teletubbies:

Pap en mama

Pap en mama

E...ten friet

Pap en mama

Pap en mama

Die... zijn lief!

(En ze stonden net te zoenen... BLÈÈ!)

Ten tweede een liefhebbende man die altijd tijd en fut had om me vast te houden en te troosten, die mijn negatieve gedachten kon ombuigen tot positieve, die mijn slechte buien kon verdrijven en altijd het goede antwoord gaf als ik hem, soms midden in de nacht, vroeg of alles goed zou komen. ‘Ja, schatje,’ zei hij dan. ‘Alles is al helemaal goed, want ik hou meer van je dan van wat ook ter wereld. Zelfs meer dan van pizza.’ (En Chas was echt gék op pizza.)

Verder had ik fantastische, ruimdenkende ouders, die hun weekenduitstapjes voorlopig hadden opgeschort en twee van hun kostbare slaapkamers hadden afgestaan om mijn leven weer op de rails te krijgen.

En ik had een geweldig mooi kapsel. Nadat mijn haar jarenlang lang en golvend was geweest – meestal stak ik het op omdat ik er anders last van had – besloot ik op een keer, toen de weïgheid in mijn maag langzaam plaatsmaakte voor een heerlijk gevoel, dat het tijd was voor laagjes. Ik belde Jenny, die behalve een aantal wereldsterren ook mij tot haar clientèle rekende, en zij maakte er laagjes in totdat ik een stralende vijfendertigjarige schoonheid was. Nog dagenlang hield iedereen me staande om te zeggen hoe fantastisch ik eruitzag.

Het nieuwe kapsel markeerde het einde van een oude levensfase en het begin van een nieuwe. Het werd tijd om weer naar mijn eigen flat te verhuizen en een baan te gaan zoeken. Ik was weer klaar voor het echte leven in de echte wereld.

Volgens mij waren mijn ouders er ook wel aan toe dat ik opstapte. Mijn moeder miste haar knutselkamer, die in beslag werd genomen door houten spoorrails en een kinderbedje, en mijn vader verlangde naar de logeerkamer waar Chas en ik sliepen en die altijd zijn toevluchtsoord was als mijn moeder midden in de nacht hevig begon te woelen in haar slaap.

Ik liet mijn huurders weten dat ik over een maand weer in mijn flat wilde en we begonnen ons boeltje te pakken en dingen

te regelen om spullen uit de opslag te halen.

Nu Chas' proeftijd voorbij was, besloot ik te solliciteren naar een baan bij de reclassering. Iets heel anders dan het werk bij de kinderbescherming dat ik heel lang had gedaan en dat me twee jaar daarvoor aan een stevige burn-out had geholpen – en ergens ook veiliger, omdat ik slechts de orders van de rechter zou opvolgen. Dat was beter dan mensen hun kinderen afpakken of ze van van alles beschuldigen. Nu zou ik onderdeel zijn van de machinerie die mensen hielp om weer in de maatschappij te leven, zodat ik er met een gerust hart van kon uitgaan dat mijn cliënten me niet zouden belasteren of dwarszitten of me hartgrondig zouden gaan haten. Bovendien had een vriendin van me met veroordeelde criminelen gewerkt en zij zei dat dat veel gezinsvriendelijker was dan de kinderbescherming. En ik moet toegeven dat het idee om de hele dag met jongens te praten die niet wilden deugen nog precies even spannend was als in mijn puberteit.

Op een avond toen Robbie al sliep vulde ik een sollicitatieformulier in voor een baan als maatschappelijk werker bij de reclassering. Ik schreef een mooie uitgebreide brief waarin ik zei dat ik goed in teams functioneerde, dat ik op de hoogte was van de delicate balans tussen zorg en sturing, dat ik efficiënt en planmatig werkte en al die andere flauwekul die ze graag wilden horen.

Ik postte hem de volgende dag.

Toen ik me op de ochtend van het sollicitatiegesprek aankleedde, streden schuldgevoel, zelfhaat en zenuwen om voorrang op de plek waar vroeger mijn hersens zaten. Deed ik er goed aan om weer aan het werk te gaan? Of had Zachs moeder het beter bekeken? De penningmeesteres van het peutergroepje. De taxi-chauffeuse van een veelbelovende jonge zwemmer, atleet, baby-yogi, karaokezanger en lolbroek. De bereidster van perfect getimede, biologische, conserveermiddelvrije maaltijden onder streng toezicht. De moeder van kinderen die hun plaats kenden, goedgemanierd waren, foutloos konden spellen en overweg konden met de computer. De felle strijdster tegen iedereen die zei dat ze ‘maar gewoon’ huisvrouw was.

Of had Martha’s moeder gelijk? De chaotische wietrookster, die de grootste lol had met haar kleine meid en genoot van ieder moment dat ze samen waren, ook al vergat ze soms eten te koken in de strikte zin van het woord. Maar ja – zou Martha’s moeder tegenwerpen – als de kleine echt honger had, zou ze wel om eten vragen, ja toch?

Of was ik degene die gelijk had? Ik, die voortdurend ‘Fuck’ en ‘Shit’ roepend tussen mijn kleren rommelde, een lauwe Lavazza naar binnen goot en Robbie zo dadelijk alleen zou achterlaten in zijn warme Bob de Bouwer-pyjama.

Toen ik me die morgen kleedde voor dat gesprek, wist ik ze-

ker dat ik van die drie moeders het mínst gelijk had.

Toen ik even door mijn krachttermen heen was, trok ik een oude maatschappelijkwerkstersoutfit uit mijn kast, niet te superieur-stijfjes maar ook niet te timide-casual, en kuste mijn mannen ten afscheid.

Als ik de baan kreeg, was Chas van plan Robbedoes mee te nemen naar zijn atelier. ‘Niet zo ouderwets, Kris!’ zei hij. ‘Niet zo opgefokt. Het komt allemaal goed!’ Hij zou Robbie een kwast en wat oud schildersdoek geven en ze zouden een hoop lol hebben, beweerde Chas. Twee jongens die een beetje met verf knoeiden, wat konden daar nou voor ongelukken van komen? (Ha! Ik verheugde me erop Chas dat leertraject te zien doorlopen.)

Toen ik de straat uitliep en de hoek omsloeg, stonden Chas en Robbie me allebei stralend na te wuiven in de deur van het huis van mijn ouders. Toen ik uit het zicht was, hoorde ik Robbies gegiechel in de verte overgaan in huilen, en ik was onmiddellijk terug in de tijd dat ik borstvoeding gaf en er melk uit mijn borsten spoot zodra Robbie hilde – afschuwelijk, maar ook prachtig dat onze band zo lichamelijk was. We waren met elkaar verbonden en dat was nog steeds zo, want hoewel er geen melk meer uit mijn tieten stroomde (goddank, want ik had een schitterend zwart shirt aan), trof zijn gehuil me diep vanbinnen, op een plek waar niets anders me zou kunnen bereiken.

Ik liep nog even door maar holde toen terug, maar tegen de tijd dat ik bij hem was, had Chas hem al afgeleid door hem met een lampionplant uit de tuin van de burens onder zijn kin te kietelen. Robbie keek lachend naar me op, en uit zijn blik bleek duidelijk dat hij zich verbaasd afvroeg waarom ik nu al terug was. Dus kietelde ik hem ook maar en kuste Chas op zijn mooie, volmaakte schildershanden, de handen waar ik twee jaar eerder op de achterbank van een Ford voor was gevallen.

Daarop draaide ik me om en holde het hele eind naar mijn auto, onderwijl een ander soort pijn verbijtend, een pijn die veel erger schrijnde omdat je uiteindelijk zelfs als moeder niet onmisbaar was.

De regen kwam met bakken uit de lucht terwijl ik tussen twee torenflats door liep die midden in een woestenis waren neergeplempt. De wind gierde ertussendoor en de torens zwaaiden heen en weer. Ik keek omhoog en vroeg me af wat voor mensen daar tweeëntwintig verdiepingen boven mij mee zaten te deinen terwijl hun smoezelige theemokken heen en weer gleden op de keukentafel. Ik werd duizelig, dus ik keek weer omlaag en concentreerde me op het lopen, wat niet meeviel omdat de wind tegen me duwde alsof hij wilde zeggen: *hup, wegwezen hier.*

Het sollicitatiegesprek was op mijn beoogde werkplek, in een troosteloze omgeving. Had ik die waarschuwing maar ter harte genomen – ik was in het afvoerputje van de wereld beland, in een wijk met dichtgetimmerde ramen en verlaten speelplaatsen, waar het harder woei dan maar een paar meter verderop, een buurt zonder straatnaamborden, huisnummers of oversteekplaatsen, die je niet lichtvaardig moest betreden, maar alleen als je een mes had en bereid was het ook te gebruiken. De mensen liepen er midden op straat, weigerden zich te voegen naar het financiële overwicht van de auto's. Op straathoeken stonden groepjes jongemannen te dealen of, als ze niks anders te doen hadden, broodjes warm vlees te eten.

Ik liep hen voorbij en vroeg me af of ze merkten dat er een buitenstaander passeerde. Iemand uit een andere wereld, slechts drie kilometer verderop, waar ze huisnummers, Lavazza en hoop hadden.

Het gesprek ging slecht. Plotseling wilde ik alleen nog maar thuis zijn bij Robbie, vooral als ik de erbarmelijke toestand van

het kantoor en de omgeving in aanmerking nam. Desondanks deed ik, gezeten op een krakkemikkige stoel midden in een grote, lelijke ruimte vol troep, mijn best om enthousiasme te veinzen tegenover de drie mensen tegenover me.

Bij de opleiding tot maatschappelijk werker die ik had gedaan leerde je veel belangrijke dingen: risico-inschatting, discriminatiebestrijding, crisismanagement en zo meer. Maar een van de belangrijkste lessen, datgene wat iedereen die de opleiding volgde uit zijn hoofd leerde en nooit meer vergat, was dat je je zo afgrijselijk moest kleden dat de gebruikers in de afkickkliniek zich in vergelijking met jou chic voelden.

Maar dit drietal had die les wel érg goed ter harte genomen. Neem de stijl en elegantie van strenge christenen en vermenigvuldig die met vier, dan heb je de drie maatschappelijk werkers die ik die dag tegenover me had. Een toegewijde, vastberaden lelijkheid, van top tot teen met uiterste consequentie doorgevoerd: vet haar, een slecht gebit en kleren die te klein of te groot waren, maar wel flink aan de prijs.

Terwijl zij me met vragen bestookten, schoot me weer te binnen waarom ik destijds zo blij was geweest toen ik met maatschappelijk werk was gestopt. Maatschappelijk werkers waren altijd bloedserius en hadden opvallend vaak een slechte adem.

Ik had de verkeerde opleiding gevolgd en solliciteerde naar de verkeerde baan, bedacht ik terwijl ik aan de rug van mijn hand likte en eraan rook. (O nee... koffietong... beter van niet.)

De vragen waren dezelfde als bij mijn eerste sollicitatie tien jaar daarvoor en ik antwoordde halfhartig, raaskalde over wat ik me nog herinnerde van de relevante gedeelten van de examenstof. Ik deed een poging tot humor. ‘Mijn zwakke punten?’ herhaalde ik. ‘Nou... ten eerste mijn perfectionisme, dat nogal hinderlijk kan zijn, en verder ben ik een workaholic, ik wil altijd alleen maar werken – dat is soms ook best wel vervelend. En dan mijn cocaïneverslaving...’

Mijn toekomstige baas, een vrouw van in de veertig die me uitdrukingsloos aankeek en zo'n zachte therapeutenstem had dat ik haar het liefst had willen wurgen, vertrok geen spier. De twee mannen die haar flankeerden, beten op hun onderlip – goddank.

Toen ik het grijze gebouw verliet, was ik diep dankbaar dat ik het zo grandioos had verknald. Wie wilde dáár nou werken? Waar moest je tussen de middag eten?

Maar toen ik thuiskwam, hadden ze al gebeld om het heuglijke nieuws te melden. Ik was nu officieel maatschappelijk werker bij de reclassering, anders gezegd: reclasseringsambtenaar, een keiharde, grofgebekte, criminelen murw beukende uitvoerder van de wet. In Amerika had ik een pistool en een uniform gehad – zo verdomd geil was die nieuwe baan van mij.

De volgende dag kocht Chas een politie-uniform en een speelgoedpistool voor me, en hij vond het prachtig – maar ook wel een beetje pijnlijk – om te zien hoe snel ik me de keiharde criminelen-murw-beukpose eigen had gemaakt.

Mijn ouders waren blij voor ons. We begonnen samen een nieuw leven, zoals zij zevenendertig jaar eerder hadden gedaan. Een paar dagen voor we verhuisden, zaten we 's avonds met z'n allen hun trouwfoto's te bekijken. De bruiloft was op Bali, lang voordat dat in de mode kwam en beroemdheden als Mick Jagger en Jerry Hall elkaar er het jawoord – of neewoord – gaven. Na afloop feestten ze met vier vrienden tot in de kleine uurtjes door en vielen op het strand in slaap.

'We waren zo verliefd!' zei mijn moeder en ze glimlachte, want dat waren ze na zevenendertig jaar nog steeds. Ze vonden elkaar op feesten nog steeds de leukste van alle aanwezigen en hadden nog steeds gespreksstof genoeg aan restauranttafeltjes.

'Chas boft maar met jou,' zei mijn moeder, en we omhelsden elkaar.

'Hij is veel te goed voor mij,' zei ik. Ze streek mijn pony opzij, keek aandoenlijk vertederd naar mijn voorhoofd en wenkbrauwen, en zei dat ik best wat zelfverzekerder mocht zijn en dat iedereen altijd geweldig blij was me te zien. Met kerst zaten alle ooms, tantes, neven en nichten rond de tafel zonder veel te zeggen totdat ik kwam – dan kwam het gesprek opeens op gang. Ik maakte mensen aan het lachen, zei ze. Wist ik niet dat Chas zonder mij zo plat als een dubbeltje was? Teruggetrokken en somber.

‘Je moet alleen wat verstandiger worden!’ besloot ze. ‘Maar zorg dat je die twinkeling in je ogen nooit kwijtraakt. En geloof me, Chas is precís goed voor jou, je verdient niet minder.’

Toen ik naar bed ging, was ik blij met de wereld en mezelf, maar ik besefte ook dat mijn ouders altijd geluk om zich heen verspreidden. Met alles wat ze deden en zeiden maakten ze anderen gelukkig, en van iedereen had ik daar het meest van geprofiteerd.

Toen we eindelijk al onze spullen in de auto hadden gepakt, regende het. Ik omhelsde mijn ouders en we hadden allemaal tranen in onze ogen. We reden naar de westkant van de stad met de ruitenwissers ononderbroken aan en konden alleen op een godvergeten eind van mijn flat een parkeerplek vinden. En hoe vervelend dat ook was, ik was blij dat ik weer ergens woonde waar je alle huidskleuren en levensstijlen door elkaar zag. Ik stapte verheugd de hal binnen met Chas en Robbie, hevig verlangend naar mijn bad, mijn kruiden, ons thuis.

De eerste dag besteedden we aan het kindveilig maken van kasten, ramen en plees, en verder hobbelden we achter Robbedoes aan, die nog meer dingen wist te vinden die ook kindveilig moesten worden gemaakt.

Toen ik hem die avond naar bed had gebracht en in de keuken terugkwam, zat Chas daar klaar met koude champagne en een fraai verpakt cadeautje.

‘Op ons nieuwe leven samen!’ zei hij, en hij liet de kurk knallen en schonk de glazen vol.

Ik nam een slok en maakte met de sentimentele, verliefde opwinding van een pasgetrouwde het cadeautje open. In het glanzende roze papier zat een eveneens roze rabbit-vibrator.

‘Chas!’ riep ik toen ik de rubberen oortjes zag.

‘Orgasme gegarandeerd!’ zei hij.

O nee, niet dát weer.

Ik had er nog nooit een gehad. Een orgasme, bedoel ik. Ondanks tweeëntwintig sekspartners (of drieëntwintig, dat hangt ervan af hoe je het woord definieert) was ik nog nooit klaargekomen. Tot de eerste keer dat ik met Chas naar bed ging had ik zelfs nog nooit tóégegeven dat ik nooit een orgasme had gehad.

We waren bij mijn ouders thuis, in wat toen de logeerkamer was. Robbie lag in de knutselkamer te slapen en mijn ouders zaten tv te kijken. Chas had veel geduld met me gehad, maar hoe heerlijk hij het ook vond als ik zijn handen streelde, nu was hij zo geil als boter en liet hij zich niet meer afschepen met vingerzuigen in combinatie met aftrekken.

We hadden tot dan toe avond aan avond alleen maar geknuffeld en dergelijke, maar nu voelde ik dat ik klaar was voor het echte werk, en toen het afgelopen was zuchtte ik tevreden, want het was de beste seks die ik ooit had gehad.

‘Dat was de beste seks die ik ooit heb gehad,’ zei ik.

‘Echt waar?’ vroeg hij.

‘Ja.’ Ik verstrakte. ‘Hoezo?’

‘Nou ja, je bent niet...’ zei hij.

‘Wát ben ik niet?’

‘Nou, je weet wel. Klaargekomen.’

‘Jawel.’

‘Krissie...’

‘Ik ben wél klaargekomen!’ riep ik, en ik stapte nijdig uit bed en liep naar de badkamer. Hoe durfde hij dat te zeggen? Ik was vijfendertig en het was de laatste twintig jaar nog nooit zo heerlijk geweest!

Hij kwam bedremmeld achter me staan in de badkamer. Ik waste mijn handen en wilde weer weglopen, maar hij versperde de doorgang met zijn armen. We worstelden een poosje. Ik probeerde onder zijn ene arm door te glippen, onder de andere, tussen zijn benen door enzovoort, maar tevergeefs.

Ten slotte zakte ik huilend op de grond. ‘Ik ben geloof ik nog

nooit echt klaargekomen,' zei ik met mijn handen beschaamd voor mijn gezicht.

Ik wist het niet zeker, net zoals ik niet zeker wist of ik ooit verliefd was geweest voordat mijn verliefdheid op Chas alle twijfels wegnam. Er waren periodes geweest waarin ik een man zo graag wilde dat het schrijnde. Dat zou best liefde geweest kunnen zijn. En periodes dat ik dagenlang niets at als het uit was. Dus wie weet. Ook had ik seksuele ervaringen gehad waar ik nog dagen later van moest grijnzen, andere waarvan ik moest huilen, en in ieder geval stond vast dat ik luide, dierlijke kreten had geslaakt. Maar Chas zag van een kilometer afstand dat mijn kreten noch luid, noch dierlijk genoeg waren voor een weerwolfachtige gedaanteverwisseling waarbij je je helemaal liet gaan. En daar moest ik naar streven, zei hij: me helemaal laten gaan, zodat mijn ogen wegdraaiden en mijn gezicht zich gepijnigd verwong alsof ik bezeten was.

Dat klonk weezinwekkend, vond ik, maar Chas had altijd gelijk. En daarom nam ik het hem niet kwalijk dat hij op zaterdag die rabbit-vibrator voor me kocht, op zondag een speciaal glijmiddel, op maandag trillende stimulatieballetjes, daarna vier avonden achter elkaar kanten Anne Summers-lingerie en de twee weken daarna nog af en toe een G-spot-buzzer. We waren op expeditie, op zoek naar een orgasme voor mij.

Eerst zetten we de vibrator ruim na Robbies bedtijd op de salontafel om eraan te wennen. Om eerlijk te zijn vond ik dat grote rubberen penisvormige ding doodeng, maar in de tijd dat het daar stond, vaak zoemend en brommend als een robot, werden er minstens twee *Big Brother*-kandidaten weggestemd. Dus tegen de tijd dat Chas de rabbit met toebehoren naar de slaapkamer verhuisde, was ik er niet bang meer voor.

Hij verzong andere oefeningen: elkaar vijf dagen lang alleen aanraken zonder penetratie, vanuit vrouwelijk perspectief maakte porno zonder ruwe tepelverdraaiingen en hard stoten-

de roze uitstulpsels; douchehulpstukken en geruime tijd alleen zijn 'om het in de vingers te krijgen'.

Ik had graag gezegd dat ik mijn rubberen vriendje uiteindelijk niet nodig had, dat ik me alleen maar helemaal hoefde te ontspannen, dat ik genoeg had aan de liefde en het geduld van een man die naar alles rook wat lekker was: geroosterd brood, pasgemaaid gras, de rook van een loeiend kampvuur. Maar zo was het niet, want Chas was in zijn atelier aan het schilderen en ik was alleen thuis, druk in de weer met de oortjes van mijn speelkameraadje, toen ik onverhoeds in de engste en lelijkste weerwolf veranderde die je je maar kunt voorstellen.

Ik was vijfendertig, en eindelijk wist ik ook wat het was.

Een paar dagen later maakten Chas en Robbie zich op voor hun eerste dag samen in het atelier. Robbie moest een heleboel spullen hebben voordat hij officieel assistent-kunstschilder kon worden. Kwast? Check. Veel te groot oud T-shirt? Check. Belachelijk grote baret? Check. Toen Robbie zijn ‘werkkleren’ aanhad, waren alleen zijn kinnetje en zijn bleke halsje nog zichtbaar. We kusten elkaar gichelend ten afscheid voor de voordeur en gingen ieder een kant op. Dat wil zeggen, ik bleef eerst nog een poosje staan kijken hoe ze hand in hand dolgelukkig door Gardner Street liepen.

De rit naar mijn werk duurde vijftwintig minuten, en daarna was ik nog eens even lang kwijt voor ik een parkeerplek had gevonden. Het parkeerterrein stond propvol goedkope gemeenteamtbenarenauto's. Het gebouw waar ik werkte, was een oude textiel fabriek waarvan een architectenbureau op de een of andere manier iets nog deprimerenders had weten te maken.

Ik betrad de receptie, ging voor de balie staan en vroeg me af hoe ik de aandacht moest trekken van de vrouw erachter, pal voor mijn neus. Hoesten? Met mijn nagel op de balie tikken? Iets zeggen?

‘Hallo, ik ben Krissie Donald,’ zei ik, in de verwachting dat deze mededeling genoeg zou zijn om haar tot actie te bewegen. Maar ik kreeg niet eens oogcontact.

‘Ik zit in het team van Hilary Sweeney,’ zei ik. ‘Reclassering.’

‘Daar is ons niets van bekend,’ zei het mens, ongetwijfeld aangenomen in het kader van een campagne om kansarmen aan een baan te helpen.

Ik forceerde een glimlach, waarop zij met tegenzin de deur ontgrendelde die geagiteerde cliënten van geagiteerde medewerkers moest scheiden en me door de chaotische administratieafdeling voorging naar de achterzijde van het gebouw, en vandaar twee trappen op naar een kleine ruimte waarin net vier bureaus pasten.

‘Neem die plek maar,’ wees ze, en ze verdween.

Ik ging aan het lege bureau zitten. Na een halfuur sjokten er drie mensen binnen.

‘Fuck!’ zei de eerste. ‘Ze hebben dus eindelijk iemand gevonden!’ Hij was vijfenveertig en bijna twee meter lang, en ik zou er weldra achter komen dat hij drie titels had en in zijn vrije tijd aan stand-upcomedy deed. Het grootste deel van die vrije tijd bleek samen te vallen met zijn kantooruren.

‘Ik ben Robert,’ stelde hij zich voor, en hij vertelde me in één adem een mop die al mijn eventuele twijfels over politieke correctheid op mijn werkplek wegnam: die was vrijwel afwezig.

‘Wat dacht jij dan? Dat moet wel als je hier wilt werken,’ zei de tweede. Hij heette Danny en was een knap uitziende jongen met een donkere bril en opvallend glimmende schoenen. ‘Leuk topje trouwens,’ zei hij terwijl hij aan het bureau tegenover me ging zitten en zijn computer aanzette.

‘Dank je,’ zei ik.

De computer begon tegen hem te praten en hij haalde een tamponvormig voorwerp tevoorschijn en begon erop te zui-gen. ‘Windows starten,’ zei de computer. ‘Outlook starten. Postvak IN openen... U hebt vijf nieuwe berichten.’

‘Is het nieuw?’ vroeg hij.

‘Hè?’ zei ik. Door die pratende computer was ik vergeten waar we het over hadden.

‘Je topje?’

‘Nee,’ zei ik, maar op dat moment gebaarde de boomlange Robert naar me dat ik stil moest zijn. Hij sloop om Danny heen en legde iets onder de hoorn van zijn telefoon. Danny, die niks doorhad, zoog weer op zijn nicotine-inhalator en pakte toen de telefoon op, die met zo’n harde knal ontplofte dat ik de uitvinder van het inlegkruisje onmiddellijk diep dankbaar was.

Er viel een korte stilte, en toen pakte Danny een stok van onder zijn bureau en zwipte daarmee achter zich tot hij Roberts knieën raakte.

Pas toen besepte ik dat Danny stekeblind was.

Vanaf dat moment kon ik mijn ogen nauwelijks van hem afhouden. Zoals die man typte, braille las, nummers opsloeg in zijn elektronische pratende agendaatje, de telefoon opnam en praatte!

‘Te ziek om te komen, mevrouw Thom?’ zei hij tegen de moeder van de jongen die om negen uur een afspraak had. ‘Ligt hij op sterven? Bloedt hij? Is zijn strottenhoofd geraakt?’ (Onverstaanbaar gepraat aan de andere kant.) ‘Nee? Mag ik hem dan even?’ (Weer onverstaanbaar.) ‘Nou, schop hem dan zijn bed uit!’

Danny wachtte af.

‘Peter, ik heb je vorige week je tweede officiële waarschuwing gegeven omdat je agressief deed en racistische taal uitsloeg tegen de receptioniste...’

Korte pauze.

‘PETER! Het gaat er niet om of asielzoekers al of niet beslag leggen op jouw maatschappelijk werkers. Het punt is dat je het hebt verkloot, jongen – je gaat de bak weer in.’

Na deze woorden hing mijn nieuwe blinde held op, zoog nog eens aan zijn nicotine-inhalator en zette ons gesprek voort.

‘Ja, leuk topje, maar het past niet bij je broek.’

Mijn derde collega was een grote, serieuze vrouw van in de

vijftig met een accent dat deed vermoeden dat ze het werk deed uit oprechte begaanheid met haar medemensen. Ze heette Penny en was voortdurend met haar paperassen in de weer, haar gezicht rood aangelopen en bezweet van de inspanning.

Mijn baas, Hilary, was een van de drie mensen die ik bij het sollicitatiegesprek had gezien. Haar mannelijke secondanten hadden tenminste nog hun lachen moeten inhouden als ik een ongepaste kwinkslag debiteerde, maar zij had daar geen last van. Zij lachte uitsluitend tegen cliënten, en niet omdat ze zo'n vrolijk iemand was.

Na een redelijk ontspannen ochtend met mijn drie collega's moest ik voor mijn eerste supervisiegesprek in Hilary's kamer komen, die pal tegenover de onze was. Dat gesprek bestond grotendeels uit het vastleggen van data voor volgende gesprekken. Toen er twaalf supervisiegesprekken in de agenda stonden met telkens twee weken ertussen, was Hilary nog een uur ononderbroken aan het woord, waarbij ze zo van de klank van haar eigen stem genoot dat ze ervan ging kwijlen.

'Transparantie is cruciaal voor onze veelomvattende zorgpakketten,' zei ze, 'waarin permanent assessment wordt gecombineerd met een therapeutische aanpak die de problemen rondom het recidiverisico bespreekbaar maakt en reduceert.'

Ik knikte op gezette tijden, deed mijn uiterste best om te begrijpen waar ze het in vredesnaam over had en dankte God toen ze me twee rapportaanvragen gaf en me liet gaan.

In onze kamer prikte Robert net chocoladepapiertjes op Danny's *wall of shame* terwijl Penny puffend zware stapels papier op haar bureau verplaatste.

Ik ging aan mijn wankele bureau zitten en wierp een blik op de eerste rapportaanvraag, voor een beoordeling van de thuis-situatie van Jason Marney. Er was een geeltje op geplakt met de tekst: 'Spoed! Beslissing over vrijlating Sandhill 16.00 uur.' Jason Marney was een negenendertigjarige weduwnaar die twaalf

maanden vast had gezeten voor onzedelijke handelingen met zijn kinderen. Fuck, een zedendelinquent. Ik had juist gehoopt dat ik van dat slag verlost was. Hij was viermaal veroordeeld: tweemaal voor exhibitionisme, respectievelijk tien en acht jaar geleden, één keer voor aanranding in een zwembad, twee jaar geleden, en nu dus voor die onzedelijke handelingen. Volgens de tenlastelegging had hij zijn zoontjes van vier en zes gedwongen samen met hem naar harde porno te kijken, waarbij ze om beurten zijn geslachtsdeel moesten aanraken. Bah. Misselijkmakend, zoiets. Maar, zo troostte ik mezelf, het was een simpel geval. Marney wilde graag bij zijn ouders in Toryglen gaan wonen. Ik hoefde alleen maar te kijken of het een veilige en geschikte plek voor hem was en Hilary vervolgens dringend te verzoeken mij na zijn vrijlating niet tot zijn vaste begeleidster te benoemen. Veel tijd had ik niet meer, maar ik kon nog wel een bezoek aan zijn ouders brengen voordat zijn geval om vier uur werd beoordeeld.

De tweede aanvraag was voor een aanvullend rapport over Jeremy Bagshaw ter voorbereiding op de rechtszaak tegen hem.

Ik besepte het op dat moment niet, maar die tweede zaak zou zowat mijn hele leven overhoopgooien.

The publisher acknowledges subsidy from the Scottish Arts Council towards the publication of this volume.

Eerste druk maart 2009

Tweede druk mei 2009

Derde druk juni 2009

Vierde druk juni 2009

ISBN 978 90 414 1520 2

© 2007 Helen FitzGerald

© 2009 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Wim Scherpenisse

Oorspronkelijke titel *My Last Confession*

Oorspronkelijke uitgever Allen & Unwin

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Jason Hetherington/Stone+/Getty Images

Foto auteur Charles Ross

Verspreiding voor België:

Veun Bosch & Keuning uitgevers n.v., Wommelgem